

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

16 päivänä helmikuuta 2017*

Ennakkoratkaisupyyntö — Kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjuminen —
Direktiivi 2011/7/EU — Yksityisten yritysten ja viranomaisten väliset kaupalliset toimet — Kansallinen
lainsäädäntö, jossa saatavan pääoman välittömän maksamisen edellytykseksi asetetaan viivästyskorosta
ja perintäkulukorvauksesta luopuminen

Asiassa C-555/14,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Juzgado de lo
Contencioso-Administrativo n.º 6 de Murcia (Murcian hallintotuomioistuin nro 6, Espanja) on esittänyt
20.11.2014 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 3.12.2014, saadakseen
ennakkoratkaisun asiassa

IOS Finance EFC SA

vastaan

Servicio Murciano de Salud,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. da Cruz Vilaça, varapresidentti A. Tizzano
(esittelevä tuomari) sekä tuomarit M. Berger, A. Borg Barthet ja E. Levits,

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 2.3.2016 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- IOS Finance EFC SA, edustajanaan J. Tornos Mas, abogado,
- Espanjan hallitus, asiamiehenään M. A. Rubio González,
- Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja J. Möller,
- Euroopan komissio, asiamiehinään G. Wilms, D. Loma-Osorio Lerena, E. Sanfrutos
Cano, A. C. Becker ja M. Šimerdová,

kuultuaan julkisasiamiehen 12.5.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 16.2.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/7/EU (EUVL 2011, L 48, s. 1 ja oikaisu EUVL 2012, L 233, s. 3) tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat IOS Finance EFC SA (jäljempänä IOS Finance) ja Servicio Murciano de Salud (Murcian alueen autonomisen yhteisön terveysviranomainen, Espanja) ja jossa on kyse siitä, että viimeksi mainittu kieltäytyi maksamasta IOS Financelle pääoman lisäksi tämän erääntymisajankohtana maksamatta jääneiden laskujen perusteella vaatimia viivästyskorkoja ja perintäkuluja.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 2011/7 johdanto-osan 1, 12, 16 ja 28 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(1) Kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 29 päivänä kesäkuuta 2000 annettuun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2000/35/EY [(EYVL 2000, L 200, s. 35)] tehdään merkittäviä muutoksia. Kyseiset säännökset olisi selkeyden ja järjeistämisen vuoksi laadittava uudelleen.

--

(12) Maksuviivästys on sopimusrikkomus, joka on tehty velallisen kannalta taloudellisesti houkuttelevaksi useimmissa jäsenvaltioissa alhaisen tai puuttuvan viivästyskoron ja/tai hitaan perintämenettelyn vuoksi. Päätäväinen siirtyminen täsmälliseen maksukulttuuriin, jossa koronperintäoikeuden poissulkemisen olisi aina katsottava olevan selvästi kohtuuton sopimusehto tai selvästi sopimaton menettely, on tarpeen tämän suuntauksen muuttamiseksi ja viivästysten ehkäisemiseksi. Tällaiseen suunnanmuutokseen olisi kuuluttava myös nimenomaisten säännösten säätäminen maksuajoista ja aiheutuneiden kulujen korvaamisesta velkojille sekä muun muassa se, että perintäkulujen korvaamisoikeuden poissulkemisen olisi oletettava olevan selvästi kohtuutonta tai sopimatonta.

--

(16) Tällä direktiivillä ei saisi velvoittaa velkojia perimään viivästyskorkoa. --

--

(28) Tällä direktiivillä olisi estettävä sopimusvapauden väärinkäyttö velkojan vahingoksi. Tällaisena väärinkäyttönä voidaan pitää sitä, että maksupäivää tai -aikaa, viivästyskorkoa tai perintäkulujen korvaamista koskeva sopimusehto tai menettely ei ole perusteltu velalliselle myönnettyjen ehtojen johdosta tai sen pääasiallisena tarkoituksena on parantaa velallisen maksuvalmiutta velkojan kustannuksella. -- Velkojan kannalta kohtuuttomina tai sopimattomina olisi pidettävä kaikkia sopimusehtoja tai menettelyjä, jotka poikkeavat selvästi hyvästä liiketavasta ja ovat kunniallisen ja vilpittömän menettelyn vaatimuksen (good faith and fair dealing) vastaisia. Etenkin koronperintäoikeuden täydellistä poissulkemista olisi aina pidettävä selvästi kohtuuttomana tai sopimattomana, kun taas perintäkulujen korvaamisoikeuden poissulkemisen

olisi oletettava olevan selvästi kohtuutonta tai sopimatonta. Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa kansallisiin säännöksiin, jotka liittyvät sopimusten tekotapaan tai joilla säännellään velalliselle kohtuuttomien sopimusehtojen pätevyyttä.”

- 4 Kyseisen direktiivin 1 artiklan, jonka otsikko on ”Kohde ja soveltamisala”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tämän direktiivin tavoitteena on kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjuminen – –”

- 5 Kyseisen direktiivin 4 artiklan, jonka otsikko on ”Yritysten ja viranomaisten väliset kaupalliset toimet”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaupallisissa toimissa, joissa velallinen on viranomainen, velkojalla on 3, 4 tai 6 kohdassa määritellyn ajan päätyttyä oikeus lakisääteiseen viivästyskorkoon ilman, että maksumuistutus on tarpeen, kun seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) velkoja on täyttänyt sopimukseen ja lakiin perustuvat veloitteensa; ja
- b) velkoja ei ole saanut erääntynyttä määrää ajoissa, paitsi jos velallinen ei ole vastuussa viivästyksestä.”

- 6 Saman direktiivin 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Perintäkulujen korvaaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että viivästyskoron tullessa kaupallisissa toimissa maksettavaksi 3 tai 4 artiklan mukaisesti velkojalla on oikeus saada velalliselta vähintään kiinteä 40 euron summa.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettu kiinteä summa on maksettava, ilman että maksumuistutus on tarpeen, korvauksena velkojan omista perintäkuluista.

3. Velkojalla on oikeus saada velalliselta 1 kohdassa tarkoitettun kiinteän summan lisäksi kohtuullinen korvaus perintäkuluista, jotka ylittävät tämän kiinteän summan ja ovat aiheutuneet velallisen maksuviivästyksestä. Näihin kuluihin voisivat sisältyä menot, jotka ovat aiheutuneet muun muassa lakimiehen tai perintätoimiston käyttämisestä.”

- 7 Direktiivin 2011/7 7 artiklassa, jonka otsikko on ”Kohtuuttomat sopimusehdot ja sopimattomat menettelyt”, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että maksupäivää tai -aikaa, viivästyskorkoa tai perintäkulujen korvaamista koskevaa sopimusehtoa tai menettelyä joko ei voida panna täytäntöön tai että se antaa oikeuden vaatia vahingonkorvausta, jos sopimusehto on selvästi kohtuuton tai menettely on selvästi sopimaton velkojaa kohtaan.

Ratkaistaessa sitä, onko sopimusehto selvästi kohtuuton tai menettely selvästi sopimaton velkojaa kohtaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettulla tavalla, otetaan huomioon kaikki tapausta koskevat seikat, mukaan lukien:

- a) selvä poikkeaminen hyvästä liiketavasta kunniallisen ja vilpittömän menettelyn vaatimuksen vastaisesti;
- b) tuotteen tai palvelun luonne; ja
- c) se, onko velallisella objektiivista syytä poiketa lakisääteisestä viivästyskorosta, 3 artiklan 5 kohdassa, 4 artiklan 3 kohdan a alakohdassa, 4 artiklan 4 kohdassa ja 4 artiklan 6 kohdassa tarkoitettusta maksuajasta tai 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitettusta kiinteästä summasta.

2. Sopimusehto tai menettely, jonka mukaan viivästyskorkoa ei voida periä, on 1 kohtaa sovellettaessa katsottava selvästi kohtuuttomaksi tai sopimattomaksi.

3. Sopimusehto tai menettely, jonka mukaan perintäkuluista ei voi saada korvausta 6 artiklan mukaisesti, on 1 kohdan soveltamiseksi oletettava selvästi kohtuuttomaksi tai sopimattomaksi.

– –”

Espanjan oikeus

- 8 Unionin tuomioistuimelle jätetystä asiakirja-aineistosta ilmenee, että Espanjan lainsäätäjät otti vuodesta 2012 lähtien käyttöön rajoitetun ajan voimassa olevan ”tavarantoimittajien saatavien maksamiseen liittyvän poikkeuksellisen rahoitusjärjestelmän” vastatakseen niihin talouskriisistä johtuviin kasaantuviin viivästyksiin, joita ilmeni autonomisten yhteisöjen ja paikallisten julkisyhteisöjen maksuissa niiden toimittajille (jäljempänä poikkeuksellinen rahoitusjärjestelmä). Kyseisen järjestelmän toimintaa sääntelevien sääntöjen mukaan järjestelmään liittyneet toimittajat suostuvat luopumaan liitännäiskuluista – kuten muun muassa viivästyskorosta ja perintäkulukorvauksesta – jotka ovat aiheutuneet siitä, etteivät asianomaiset viranomaiset ole noudattaneet maksuaikoja.
- 9 Hallintoviranomaisten maksuviivästysten torjumiseksi toteutettavista kiireellisistä toimenpiteistä ja talousvaikeuksissa olevien kuntien ja alueiden tuesta 28.6.2013 annetun kuninkaan asetuksen 8/2013 (Real Decreto-ley 8/2013, de 28 de junio, de medidas urgentes contra la morosidad de las administraciones públicas y de apoyo a entidades locales con problemas financieros; BOE nro 155, 29.6.2013, s. 48782) 6 §:ssä, jonka otsikko on ”Maksamatta vielä olevien sitoumusten täyttämisen vaikutukset”, säädetään tältä osin seuraavaa:
- ”Toimittajalle suoritettava maksu johtaa autonomisen yhteisön tai paikallisen julkisyhteisön sekä toimittajan välillä tehtyyn sopimukseen perustuvan saatavan lakkaamiseen saatavan pääoman, korkojen, tuomioistuinkulujen ja muiden liitännäiskulujen osalta.”
- 10 Direktiivi 2011/7 pantiin ennen kyseisen kuninkaan asetuksen 8/2013 antamista täytäntöön Espanjan lainsäädännössä toimenpiteistä yrittäjien tukemiseksi, kasvun edistämiseksi ja työpaikkojen luomiseksi 22.2.2013 annetulla kuninkaan asetuksella 4/2013 (Real Decreto-ley 4/2013, de 22 de febrero, de medidas de apoyo al emprendedor y de estímulo del crecimiento y de la creación de empleo; BOE nro 47, 23.2.2013, s. 15219).

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 11 Useat yhtiöt toimittivat vuosina 2008–2013 tavaroita ja suorittivat palveluita Murcian alueen autonomisen yhteisön terveysviranomaisen alaisille terveydenhoitokeskuksille, mutta tämä ei maksanut niiden hintaa.
- 12 Kyseiset yhtiöt luovuttivat tällöin tietyt asianomaisista saatavista IOS Financelle, joka vaati syyskuussa 2013 kyseistä terveysviranomaista maksamaan sekä saatavien pääoman että viivästyskorot ja korvauksen aiheutuneista perintäkuluista.
- 13 Koska kyseinen terveysviranomainen ei maksanut näitä summia, IOS Finance liittyi poikkeukselliseen rahoitusjärjestelmään, jonka perusteella se sai maksun yksinomaan saataviensa pääomasta.
- 14 IOS Finance nosti toukokuussa 2014 kanteen ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa ja vaati, että kyseinen terveysviranomainen veloitettaisiin maksamaan sille viivästyskorkoina ja perintäkulujen korvauksena vaaditut summat.

- 15 IOS Finance väitti kanteensa tueksi ensinnäkin, ettei viranomaisilta olevista saatavista ole mahdollista luopua. Toiseksi se väitti, että kuninkaan asetus 8/2013 on unionin oikeuden vastainen, ja kolmanneksi se vetosi direktiivin 2011/7 välittömään oikeusvaikutukseen siltä osin kuin siinä säädetään, että sellaiset sopimusehdot ovat selvästi kohtuuttomia ja menettelyt selvästi sopimattomia, joiden mukaan viivästyskorkoa ei voida periä ja perintäkuluista ei voida saada korvausta.
- 16 Murcian alueen autonomisen yhteisön terveysviranomaisen vaati kanteen kumoamista yhtäältä siitä syystä, että poikkeukselliseen rahoitusjärjestelmään liittyminen oli vapaaehtoista, ja toisaalta siitä syystä, ettei viivästyskorosta ja mainitusta korvauksesta ollut luovuttu ennen saatavan syntymistä vaan vasta sen jälkeen, kun saatava oli syntynyt ja jäänyt maksamatta.
- 17 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin myöntää, ettei poikkeukselliseen rahoitusjärjestelmään ole pakko liittyä ja että velkojat, jotka pääoman lisäksi haluavat saada suoritetuksi myös viivästyskoron ja perintäkulukorvauksen, voivat edelleen nostaa kanteen tuomioistuimessa. Se pohtii kuitenkin, kielletäänkö unionin oikeudessa ja tarkemmin ottaen direktiivin 2011/7 7 artiklan 2 ja 3 kohdassa asettamasta edellytyksestä, jonka mukaan saatavan pääoman maksun edellytyksenä on viivästyskoroista ja perintäkulukorvauksesta luopuminen.
- 18 Tässä tilanteessa Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n.º 6 de Murcia (Murcian hallintotuomioistuin nro 6, Espanja) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”Kun huomioon otetaan [direktiivin 2011/7] 4 artiklan 1 kohta, 6 artikla sekä 7 artiklan 2 ja 3 kohta,

- 1) Onko direktiivin 2011/7 7 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, ettei jäsenvaltio voi asettaa saatavan pääoman perimisen ehdoksi viivästyskoroista luopumista?
- 2) Onko direktiivin 2011/7 7 artiklan 3 kohtaa tulkittava siten, ettei jäsenvaltio voi asettaa saatavan pääoman perimisen ehdoksi perintäkulukorvauksesta luopumista?
- 3) Jos kahteen edelliseen kysymykseen vastataan myöntävästi, voiko velallinen, joka on hankintaviranomainen, vedota osapuolten tahdon autonomiaan välttääkseen velvollisuutensa maksaa viivästyskorot ja perintäkulut?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Alustavia huomautuksia

- 19 Heti aluksi on syytä todeta, että komission mukaan pääasiassa kyseessä oleva tilanne ei kuulu direktiivin 2011/7 vaan direktiivin 2000/35 soveltamisalaan, joten esitettyihin kysymyksiin pitäisi sen mielestä vastata, toisin kuin ennakkoratkaisupyyntöstä ilmenee, viimeksi mainitun direktiivin valossa.
- 20 Komission tässä suhteessa suorittama arviointi on kuitenkin seurausta sen kansallisen oikeuden – erityisesti direktiivin 2011/7 Espanjan oikeusjärjestyksessä voimaan saattaneen kuninkaan asetuksen 4/2013 – säännöksistä tekemästä omasta tulkinnasta.
- 21 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuimen tehtävänä ennakkoratkaisumenettelyssä ei kuitenkaan ole lausua kansallisten säännösten tulkinnasta eikä antaa ratkaisua siitä, onko ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tulkinnut näitä säännöksiä oikein. Ainoastaan kansallisilla tuomioistuimilla on näet toimivalta lausua kansallisen oikeuden tulkinnasta (tuomio 27.10.2016, Audace ym., C-114/15, EU:C:2016:813, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 22 Koska ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on Espanjan oikeutta tulkittuaan päätellyt, että pääasian tosiseikkoihin voidaan soveltaa direktiiviä 2011/7, sen esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin on näin ollen vastattava sellaisina kuin se on ne esittänyt.

Ensimmäinen ja toinen ennakkoratkaisukysymys

- 23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin kysyy ensimmäisellä ja toisella kysymyksellään, jotka on syytä tutkia yhdessä, pääasiallisesti, onko direktiiviä 2011/7 ja etenkin sen 7 artiklan 2 ja 3 kohtaa tulkittava siten, että se on esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan velkoja voi luopua vaatimasta viivästyskorjoja ja korvausta perintäkuluista vastikkeeksi erääntyneiden saatavien pääoman välittömästä maksamisesta.
- 24 Jotta näihin kysymyksiin voitaisiin vastata, on syytä todeta, että direktiivin 2011/7 tavoitteena on sen 1 artiklan 1 kohdan mukaan kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjuminen, ja tällainen viivästys on saman direktiivin 12 perustelukappaleen mukaan sopimusrikkomus, joka on tehty velallisen kannalta taloudellisesti houkuttelevaksi alhaisen tai puuttuvan viivästyskoron vuoksi.
- 25 Kyseisen tavoitteen toteuttamiseksi direktiivillä 2011/7 ei kuitenkaan yhdenmukaisteta kattavasti kaikkia kaupallisiin toimiin liittyviä maksuviivästyksiä koskevia sääntöjä (ks. analogisesti direktiivin 2000/35 kanssa tuomio 15.12.2016, Nemeč, C-256/15, EU:C:2016:954, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 26 Direktiivillä 2011/7 kuten myös direktiivillä 2000/35 annetaan nimittäin vain tiettyjä tätä alaa koskevia sääntöjä, joiden joukossa viivästyskorjoa koskevat säännöt ovat.
- 27 Jäsenvaltioiden on tältä osin direktiivin 2011/7 4 artiklan 1 kohdan ja 6 artiklan mukaan varmistettava, että kaupallisissa toimissa, joissa velallinen on viranomainen, velkojalla, joka on täyttänyt veloitteensa ja joka ei ole saanut erääntynyttä määrää ajoissa, on oikeus viivästyskorkoon ja korvaukseen sille aiheutuneista perintäkuluista, paitsi jos velallinen ei ole vastuussa viivästyksestä.
- 28 Tätä varten kyseisen direktiivin 7 artiklan 1 kohdassa jäsenvaltiot veloitetaan tosin säätämään, että erityisesti viivästyskorkoa tai perintäkulojen korvaamista koskevaa sopimusehtoa tai menettelyä joko ei voida panna täytäntöön tai että se antaa oikeuden vaatia vahingonkorvausta, jos sopimusehto on selvästi kohtuuton tai menettely on selvästi sopimaton velkojaa kohtaan. Lisäksi 7 artiklassa säädetään, että sopimusehto tai menettely, jonka mukaan viivästyskorkoa ei voida periä, on katsottava selvästi kohtuuttomaksi tai sopimattomaksi (2 kohta), tai että sopimusehto tai menettely, jonka mukaan perintäkuluista ei voida saada korvausta, on oletettava selvästi kohtuuttomaksi tai sopimattomaksi (3 kohta).
- 29 Näistä säännöksistä ilmenee joka tapauksessa, että niillä rajoitutaan takaamaan se, että velkojalla on erityisesti direktiivin 2011/7 4 artiklan 1 kohdassa ja 6 artiklassa tarkoitetuissa tilanteissa oikeus vaatia viivästyskorkoa ja korvausta perintäkuluista. Kuten mainitun direktiivin 28 perustelukappaleesta ilmenee, sillä, että tämä oikeuden epäminen sopimusteitse ei ole mahdollista, pyritään estämään sopimusvapauden väärinkäyttö velkojan, joka sopimuksen tekoajankohtana ei voi luopua tästä oikeudesta, vahingoksi.
- 30 Direktiivin 2011/7 7 artiklan 2 ja 3 kohdalla pyritään toisin sanoen välttämään se, että velkoja luopuisi viivästyskorosta tai perintäkulukorvauksesta jo sopimusta tehtäessä eli hetkellä, jolloin se käyttää sopimusvapauttaan ja jolloin siis on mahdollinen riski siitä, että velallinen käyttäisi väärin kyseistä vapautta velkojan vahingoksi.

- 31 Sitä vastoin silloin, kun, kuten pääasiassa, direktiivissä 2011/7 säädetyt edellytykset täyttyvät ja kun viivästyskorko sekä korvaus perintäkuluista ovat tulleet maksettaviksi, velkojalla täytyy sopimusvapautensa vuoksi olla vapaus luopua viivästyskorkoina ja perintäkulukorvauksena maksettavista määristä vastikkeeksi pääoman välittömästä maksamisesta.
- 32 Tämä vahvistetaan lisäksi kyseisen direktiivin 16 perustelukappaleessa, jossa täsmennetään, ettei kyseisellä direktiivillä saataisi velvoittaa velkojia perimään viivästyskorkoa.
- 33 Näin ollen ja kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 62 kohdassa todennut, direktiivistä 2011/7 ei ilmene, että se olisi esteenä sille, että velkoja luopuu vapaaehtoisesti oikeudestaan vaatia viivästyskorkoa ja korvausta perintäkuluista.
- 34 Tällaisen luopumisen edellytyksenä on näin ollen se, että se on todellakin vapaaehtoisesta, joten luopuminen ei vuorostaan saa merkitä velkojan sopimusvapauden väärinkäyttöä, joka voitaisiin lukea velallisen syyksi.
- 35 Kun pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tapauksessa arvioidaan, onko luopuminen vapaaehtoista, on varmistuttava siitä, että velkojalla olisi todellakin voinut olla käytettävissään kaikki tehokkaat oikeussuojakeinot vaatiakseen halutessaan maksun koko saatavastaan viivästyskorko ja korvaus perintäkuluista mukaan lukien, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tarkistettava.
- 36 Kaiken edellä lausutun perusteella ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen on vastattava niin, että direktiiviä 2011/7 ja etenkin sen 7 artiklan 2 ja 3 kohtaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan velkojan on mahdollista luopua vaatimasta viivästyskorkoa ja korvausta perintäkuluista vastikkeeksi erääntyneiden saatavien pääoman välittömästä maksamisesta, sillä varauksella, että kyseinen luopuminen on vapaaehtoista, mikä kansallisen tuomioistuimen on tarkistettava.

Kolmas kysymys

- 37 Edellä lausuttu huomioon ottaen kolmanteen kysymykseen ei ole tarpeen vastata, koska se on esitetty vain siinä tapauksessa, että ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen vastattaisiin myöntävästi.

Oikeudenkäyntikulut

- 38 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 16.2.2011 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2011/7/EU ja etenkin sen 7 artiklan 2 ja 3 kohtaa on tulkittava siten, ettei se ole esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle, jonka mukaan velkojan on mahdollista luopua vaatimasta viivästyskorkoa ja korvausta perintäkuluista vastikkeeksi erääntyneiden saatavien pääoman välittömästä maksamisesta, sillä varauksella, että kyseinen luopuminen on vapaaehtoista, mikä kansallisen tuomioistuimen on tarkistettava.

Allekirjoitukset